

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Først ganske kort til hr. Villy Søvndal: Jeg gentager, at tallene og realiteterne altså er, at for 2001-2002 stiger amternes udgifter med næsten 4 mia. kr. i henhold til truffe aftaler, og at primærkommunernes budgetter stiger med næsten 2 mia. kr. i henhold til indgåede aftaler.

Jeg ved ikke, hvordan hr. Villy Søvndal kan få stigninger på næsten 2 plus næsten 4 mia. kr. til at blive nedskæringer. Man skal altså have gået i den skole, som hr. Villy Søvndal har gået i, for at kunne få det til at blive til nedskæringer.

Så til hr. Ole Vagn Christensen: Regeringen har intet problem med sit samspil med kommunerne. Vi har givet det klare løfte, at hvis vi vælter nye opgaver over på kommuner og amter, så følger der penge med. Sådan skal det være.

Det fører mig frem til svaret til hr. Ole Stavad: Ja, naturligvis vil regeringen være fleksibel. Jeg tror egentlig, at hr. Stavad antyder, hvad der egentlig er baggrunden for alt dette her, ved at han siger, at det naturligvis også er en forhandlingssituation, vi står over for.

Mon ikke også det er baggrunden for, at der er nogle, der i pressen har varmet op? Det tror jeg ikke man kan se helt væk fra. Derfor kræves der naturligvis fleksibilitet og realisme fra alle sider, når man skal indgå økonomiaftaler mellem regeringen og kommunerne. Men jeg må gentage, at den økonomiske ramme, der er til rådighed for denne regering, er nøjagtig den samme økonomiske ramme, som den tidligere regering havde og ville have til rådighed.

Villy Søvndal (SF):

Vedrørende det dér med min skole kan jeg åbnebare for statsministeren, at jeg har gået i skole i Holstebro. Der har de en udmærket borgmester, som er partifælle med statsministeren. Han hedder Arne Lægaard, og han udtaler følgende i Jyllands-Posten den 12. maj:

»Det mest trælse er, at de siger, vi skal spare, og så samtidig siger, at vi skal bruge flere penge på de samte områder – folkeskolen, de sociale institutioner, de ældre og sygedagpenge.«

Jeg synes egentlig, det er overraskende, at statsministeren så hurtigt er kommet fuldstændig væk fra virkeligheden. Det er trods alt mindre end et halvt år, statsministeren har været statsminister. Selv gode Venstreborgmestre rundt omkring, to ud af tre, siger – og jeg tror ikke, at de mener, at deres hovedopgave i verden er at genere den nuværende regering – at de

kommer til at skære på ømme områder, hvilket er i lodret modstrid med, hvad statsministeren har lovet befolkningen.

Det er jo ikke et spørgsmål om, hvor jeg har gået i skole, men spørgsmålet er: Hvem er det, der har mest ret, de, der er ude i nærheden af virkeligheden, eller statsministeren?

Ole Stavad (S):

Jeg tror da, at mange med glæde lyttede til, at statsministeren sagde, at regeringen ville udvise fleksibilitet. Men jeg synes så, at statsministeren havde en afslutning i sin fleksibilitetserklæring, der lød som en besværgelse om, at regeringen ville være fleksibel, men at man ikke under nogen omstændigheder ville forlade den ramme, som regeringen har meldt ud, og at regeringen i øvrigt fastholder det, som indenrigsministeren har meddelt meget firkantet, at hvis der skulle være kommuner, som forhøjer skatten for at løse opgaven, ville de pågældende blive straffet.

Må jeg spørge statsministeren: Betyder den fleksibilitet, han nu har erklæret, at kommunerne også vil få en økonomi, der kan løse de opgaver, kommunerne skal løse, også selv om man skal gå på kompromis med den økonomiske ramme, som regeringen har meldt ud?

Kl. 13.50

Henrik Sass Larsen (S):

Lidt i forlængelse af hr. Ole Stavad vil jeg spørge statsministeren: Er det ikke sådan, at hvis kommunerne skal fastholde den økonomiske ramme, sådan som der er meldt ud, og man kommer med en gave til kommunerne, lad os sige til sygehusene eller til de ældre, og siger: Værsgo, her har I en pose penge – så er de pinedød nødt til at tvinge væksten ned nogle andre steder eller endda indføre besparelser?

Jeg tror, jeg har set beregninger på, at de gaver, der ligger til amterne i øjeblikket, betyder en realvækst på omkring 8 pct. Det vil sige, at det er på alle de andre konti, man skal hente pengene, hvis man skal holde sig på 1 pct.s vækst. Synes statsministeren ikke, at man er meget tæt på at sætte et meget rigt og meget velfungerende land i krise, fordi man har de meget rigide grænser? Eller vil man vise fleksibilitet ved at sige: I kan få nogle penge, men I får også videre grænser for, hvor meget vækst I må have. Var det ikke også en mulighed, at man kunne gøre det på den måde, hr. statsminister?